

Tóth Krisztina

Bója

Nézlek, ahogy mész a vízbe.
Tudom, meddig szoktál beúszni.
Lassan tempózni kezdesz,
a parton állva figyellek.

Húsz éve nádas volt itt.
Gémek, récék és vöcskök
fészkeltek a bugák közt.
Valahol messze éltél.

Valahol messze éltem,
itt még csend és iszap volt.
Naptól meleg a vállad,
ismerem ezer éve.

Egy gém figyel a nádból.
Elindulok utánad,
lassanként már beérlek,
bevársz a bója mellett.

Elül a parti lárma,
színes pontok a testek.
Mikor még sirály voltam,
egeden átröpültem.

De most egyszerre úszunk.
Jön egy vízbicikli,
valaki egy mobillal
képet csinál a tóról.

Ott vagyunk rajta ketten,
mint egy családi képen,
lebeg köztünk a bója
hófehér gyerekarca.

Strand

A vers: egy nő a parton,
ahogy várat csöpögtet
négy fallikus toronnyal,
piros fürdőruhában.

A vers a vézna kislány,
akit az apukája
poharas matracon tol,
ő közben énekelget.

A vers: pont ez a dallam.
Ez a hamis gyerekhang.
Pillepalack a vízben,
félig iszappal telve.

A vers a strandmorajlás.
Ahogyan nézem őket
felöltözve a partról,
egy fűzfa árnyékában.

Egy ág belóg a versbe.
A világból kilógok.
Jó volna elmerülni
egy fénylő pillanatra.

A vers pont ez a dallam,
ez a hamis gyerekhang,
meg a pulzáló béka
egy kisfiú kezében.

Ül a nő az iszapban,
a béka nekilódul,
aztán a sárga fűből
rám néz dülleddt szemével.